

32ste zondag door jaar A

Mt. 25, 1-13

Goede voorbereidingen treffen, broeders en zusters in Christus, is onmisbaar bij alles wat we ondernemen. Het werk dat we doen, maar ook als we op vakantie gaan. En als we voor een feest worden uitgenodigd, proberen we ons voor te bereiden door de juiste stemming en eventueel de kleding die daarbij past. Als ouders een kind verwachten bereiden ze zich voor op een goede opvoeding, want ze willen dat hun kind gelukkig wordt. Zonder goede voorbereiding komt er van dit alles weinig of niets terecht.

Een goede voorbereiding houdt ook in dat we bedacht zijn op teleurstellingen. Want we hebben het leven niet in de hand. Op alle terreinen van het leven kunnen zich onverwachte gebeurtenissen voordoen, waar we niet voor gekozen hebben en die we liever waren ontlopen. Als we daar mentaal op zijn voorbereid, valt het dragen van de last lichter.

Zo is ook onze samenleving als geheel zich voortdurend aan het voorbereiden op een goede of tenminste betere toekomst. Door de politiek, het bedrijfsleven, door het onderwijs, door de gezondheidszorg, enzovoort. De vraag is alleen hoe! Ik wil hier niet verhelten dat ik me wel eens zorgen maak over een te eenzijdige gerichtheid van onze samenleving op de lichamelijke, praktische en materiële kant van het leven. Dat onze geestelijke en spirituele voorbereiding op het leven nogal te wensen overlaat. Ons onderwijs lijkt vaak uitsluitend gericht op praktische kennis die van nut is (van materieel nut) voor de economie.

Maar waar is de wijsheid in ons onderwijs? Die stralende wijsheid waar de 1^e lezing over jubelt? Die dreigt vaak het onderspit te delven. Het zou wel eens kunnen zijn dat een onvoldoende opvoeding tot wijsheid heeft geleid tot een gebrek aan geloof in geestelijke waarden. Of met andere woorden: tot een gebrek aan een visioen. En een van de profeten heeft eens gezegd (en sommige moderne filosofen zeggen het hem na): “Waar het visioen ontbreekt, daar verwildert het volk”.

Zonder een visioen van een samenleving waar mensen materieel èn geestelijk tot hun recht komen, maar ook zonder een visioen van een leven dat een bestemming heeft ook over de dood heen, dreigt oppervlakkigheid en uiteindelijk zinloosheid. De wonderlijke gelijkenis van de tien bruidsmisjes heeft hier naar mijn mening alles mee te maken.

De bruidsmisjes staan model voor alle mensen. En allemaal hopen ze op de komst van de bruidegom. Met andere woorden: alle mensen hopen diep in hun hart op dat rijk van vrede en gerechtigheid. En vragen zich af: wanneer komt God nu eindelijk eens? Hoe lang stelt Hij ons nog op de proef door weg te blijven? De dwaze misjes staan model voor diegenen die hun geduld hebben verloren. Ze vergeten de olie, dat wil zeggen ze verliezen hun visioen omdat ze

denken dat de bruidegom voorlopig toch niet komt, of misschien wel helemaal nooit. Dus laten we maar eten en drinken en het ervan nemen, want morgen gaan we dood. Ze hebben als het ware zichzelf afgesloten voor de toegang naar het bruiloftsmaal omdat ze simpelweg niet meer geloven dat dat bruiloftsmaal nog ooit zal plaatsvinden.

De wijze meisjes staan model voor al die mensen die weliswaar soms ook hun geduld verliezen, maar toch blijven hopen, toch blijven vertrouwen. Ze houden hun lampen brandend, dat wil zeggen: ze houden hun visioen levend ook al lijkt de verwezenlijking ervan nog zo ver weg. Ze zijn wijs, omdat ze beseffen dat het zoeken naar wijsheid zelf al gelukkig maakt, dat het levend houden van het visioen op zichzelf al de bestemming van de mens is. De bestemming die God voor ons bereid heeft. Door het brandend houden van het visioen doet het er eigenlijk nauwelijks nog toe wanneer dat Godsrijk eindelijk eens komt. Want het visioen is zelf de deur naar dat Godsrijk.

Ik wens ieder van ons persoonlijk, maar vooral ook de hele samenleving toe, dat de lampen van het visioen blijven branden. Amen.

Jan van de Laar, pastor